

Plameny

Mezitím

V zákoutí duší a špíně svědomí
tam v prachu města bydlí milión slepých milenců
a prosí ať ještě jednou jak ptáci vzlétnou
Hnízda si staví ve větvích
v pahýlech koruny stromů, co listí dávno nemá
na slunce křičí plameny, ať město očistí.
Jen sirkou škrtnout, oheň už hoří
z chrámů je popel, město se boří, plameny, plameny.
Krysy utíkají a jenom plameny, plameny,
někdo se ohlédnul: jak bílej přízrak.

R: Z plamenů dívka vychází
v náručí syna s očima mýma, jak boží dítě
Z plamenů dívka vychází
zrozená pro mě z plamenů ohně, bohem i ďáblem
Z plamenů dívka vychází.

Královna noci a kněžka myšlenek
z představy ve snech zrozená
vzácná a jediná mezi ženami.
Z popela hrdá teď hlavu zvedá
kráčí stoletím, oheň má místo věna
jako Johanka, jako bezejmenná žena plameny, plameny
krysy utíkají a jenom plameny, plameny
někdo se ohlédnul: jak bílej přízrak.

R: